

SCÉNÁŘ ROZHLASOVÉ REPORTÁŽE – HANA VOLEJNÍKOVÁ – TÝM MASARYKOVY ZÁKLADNÍ ŠKOLY V KLATOVECH

ŽÁK:

Chtěli bychom Vám představit příběh paní Hany Volejníkové, babičky jedné z našich spolužaček, která vypráví příběh svého dědečka Václava a stejnojmenného tatínka. Dědeček kvůli sabotáži skončil v koncentračním táboře:

Střih 3.35-4.03

Za války byl v koncentračním táboře asi tak dva roky byl vězněn v Terezíně. A bylo to jenom díky tomu že na udání v těch Strakonících, kde dělali zbraně ve zbrojovce.

Tak se snažil sabotovat a vyráběl falešný mušky na těch puškách. Někomu se to nelíbilo tak ho udal a dostal se do toho Terezína.

ŽÁK:

Tatínek v osudovém únoru 1948 přišel o pravou nohu:

14:42 – 14:49

To otec samozřejmě, že se už jako třiaadvacetiletý, tak už se drobátko politicky angažoval.

15:02 – 15:09

No a proti těm komunistickéjm takovým těm myšlenkám tak bojovali.

15:12 – 15:28

Když jednou to bylo 24. února 1948 jel s kamarádem byla zima určitě větší, než je dneska a v Libkově se taky konala takováhle schůze tak on teda vždycky říkal vyhazovali jsme komunisty z okna.

15:32 – 15:47

No ale museli utíkat, protože tam přijeli policajti tak museli utíkat a při tom útěku nased na motorku s tím kamarádem a jeli a nabourali při větší asi rychlosti samozřejmě kluzká vozovka.

15:57 – 16:03

Otec teda měl těžký úraz, ale ten jeho kamarád zemřel na místě.

ŽÁK:

Práce v zemědělství byla nesmírně náročná, rodiče neměli takřka žádné volno.

41:28–41:38

V těch začátkách, když vstoupili do toho JZD tak pracovali 7 dní v týdnu, žádnou dovolenou. Jo, to oni neměli žádný volno.

42:07 – 42:22

Takže jsme občas vyrazili v tom mezičase na to Chodsko a nebo na nějaký výlety, který jsme stačili absolvovat za těch osm hodin, kdy když naši mezi tím krmením měli volno.

ŽÁK:

Tatínek paní Volejníkové však nikdy svůj život nevzdal ani neztratil naději a vůli bojovat dál.

27:13–27:24

Samozřejmě, že se těšili, to už ten můj děda. Těšili se na to, že ten režim padne a že jednou bude spravedlnost. A že ti komunisti půjdou jo, tam odkud přišli.

27:30–27:36

Ale otec teda čekal dlouho a nakonec teda se v tom 89 dočkal.

ŽÁK:

Tatínek paní Volejníkovou naučil životnímu optimismu i v těžkých chvílích a zanechávání odkazu pro další generace.

57:06-57:13

Každej člověk, kterej tady je na tej Zemi, ať už je mladej, starej tady zanechá tu svojí stopu.

36:30-36:34

Překonej sám sebe a pevná vůle.

KONEC